

[Tinning]

som flere ordførere har gjort, tales om, at der er meget behandlingskrævende patienter, som enten kun eller bedst, er det blevet sagt, kan behandles på de afdelinger, som vi har på de centralinstitutioner, vi kender i dag. Jeg synes, det er vigtigt at få præciseret, hvad det er for grupper, der tænkes på, fordi det er et så hyppigt anvendt argument for ikke at gøre ret meget.

Jeg vil ikke påstå, at der ikke findes noget menneske i dette land, hvorom man kan sige de dér ting, men jeg vil påstå, at problemet er ret begrænset. Når vi snakker om, at der i tilknytning til de distriktspsykiatriske centre skal etableres det, vi kalder intensive, længelevende behandlingstilbud og også mindre institutioner, så er det selvfølgelig, fordi vi mener, at også nogle af de grupper, som man i dag har en tendens til at stemple som uhelbredelige, eller hvad de nu bliver kaldt, ville kunne få en behandling, som var anderledes og bedre inden for det distriktspsykiatriske system.

Men hvis der bliver en anden runde, synes jeg, det kunne være konstruktivt, hvis vi koncentrerer os om, hvad vi kan blive enige om i første omgang, og jeg vil i hvert fald godt høre ministerens synspunkt på forslaget fra fru Tove Lindbo Larsen.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Der var et par ting i debatten, som påkalder et svar. Det ene var hr. Poulsgaards synspunkt om, at vi skulle ophæve amtskommunerne og lade staten overtage driften af hospitalerne. Det er i virkeligheden en tilbagevenden til den situation, som vi havde for godt og vel en halv snes år tilbage, og jeg synes egentlig, at det burde være overflødig at sige, at jeg tror, alle, der har fulgt udviklingen i disse år, vil sige, at det var en god og rigtig beslutning, man dengang traf.

Det, at man flyttede ansvaret ud til de enkelte amtskommuner, har påkaldt en lokal interesse for denne patientgruppes vilkår og har medført meget godt. Som det også har været sagt af flere af deltagerne i debatten her, har det betydet, at de meget store, tidligere statslige institutioner er blevet opløst, og der er sket en spredning af behandlingen ud til en række institutioner på afdelinger i forbindelse med de somatiske sygehuse. Det er jo nødvendigt, fordi en række af de patien-

ter, vi taler om her, har såvel psykiske som somatiske problemer og derfor skal behandles for begge dele, og det vil sige, at der også i forbindelse med en række af vore sygehuse helt naturligt er behov for afdelinger af den karakter her.

Men jeg går ud fra, at hr. Poulsgaards synspunkt er et enligtstående synspunkt, som ikke fortjener mere diskussion.

Man har talt om, at de store institutioner burde brækkes helt ned og man burde starte på bar mark; jeg tror, det var hr. Carsten Andersen, der var fristet til den tankegang. Blot for at forhindre misforståelser omkring det – jeg tror ikke, hr. Carsten Andersen selv er i tvivl om, hvordan tingene er – vil jeg opfordre til, at man ved lejlighed besøger nogle af de steder, hvor man fra en amtskommunes side har gjort en stor og behjertet indsats over en årrække for at ændre disse store institutioner til noget helt andet. Som et eksempel kunne jeg nævne Augustenborg, som jeg har besøgt selv. Denne store institution ændrer gradvis karakter, man opbygger mindre enheder og har en helt anden aktivitet inden for en sådan afdeling, end man tidligere har haft det. Jeg tror, det desværre er ukendt også for mange af dem, der deltager i diskussionen om, hvad der rent faktisk foregår i vores amtskommuners regi i disse år. Heller ikke de meget omdiskuterede meget store institutioner er længere, som de var engang, men der er sket meget, meget betragtelige fremskridt.

Jeg kan ikke på stående fod svare vedrørende det forslag, som fru Tove Lindbo Larsen har rejst her. Lad os se på, hvad der kan ligge i det, for der kan naturligvis også i meget af det, som allerede foregår i amtskommunernes regi, være basis for, at man kan vurdere disse ting og høste erfaringer. Jeg vil pege på, at en række af vores amtskommuner ikke alene har foretaget planlægning, men også har ført forskellige ting ud i livet på disse områder, og de kan i høj grad allerede være så langt, at man kan hente de erfaringer, som man – og med rette, synes jeg – efterlyser.

Carsten Andersen (SF):

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til ministerens ord.